

[K. B. Andersen.]

tilføres skolen meget værdifuldt gennem lokale forsøg og lokalt initiativ på anden måde. Jeg vil derfor gerne, hvis den højtærede minister er enig heri, bede ministeren bekræfte, at det selvfølgelig ikke er tanken med læseplansudvalgets betænkning og arbejde i øvrigt at udsætte eller hæmme lokale tiltag af den ene eller den anden art, og at betænkningen ikke skal opfattes som direktiv eller ordre at følge 100 pct., men som en hjælp, en overmåde værdifuld hjælp, en inspiration fra dygtige og interesserede skolefolk til skolerne landet over.

Op så blot endnu et punkt i forbindelse med skolen, et lille hjertesuk. Jeg går ud fra, at ministeren gør, hvad der overhovedet er menneskeligt muligt for at bringe skolebyggeriet så højt op på prioritetslisten i det samlede billede som muligt. Det ville være skæbnesvangert ikke alene for børnene, men også for mange af disse års planer i forbindelse med forskning o. lign., om den basis, som folkeskolen udgør, har for ringe kår.

I forbindelse med skolen også et ønske vedrørende vore seminarier. Det er selvfølgelig også her penge, det drejer sig om. Der er en del af de lidt ældre seminarier, der ikke i øjeblikket kan siges at være så godt stillet f. eks. med hensyn til faglokaler o. lign., at det er forsvarligt under hensyn til de krav, som lærerne i dag stilles over for i undervisningen. Kan den højtærede minister oplyse noget om, hvad der kan gøres eller allerede er gjort for at bøde på dette forhold? I det hele taget vil jeg være glad for ved denne lejlighed at høre ministerens vurdering af, i hvilken grad dels den nugældende seminarielov, dels lærerhøjskolen og dens kurser — provins- og årskurser og andre kurser — er i stand til at danne grundlag for en læreruddannelse svarende til de betydelige og til dels helt nye krav, som skolen i de kommende år vil stille lærerne over for. Af mine bemærkninger vil ministeren forstå, at det er mig meget om at gøre, at lærerne i denne tid, hvor der stilles så store krav til dem, også får rimelige muligheder for at kunne leve op til disse krav.

Op så radioen. Jeg vil gerne røre ved et måske noget delikat problem. Jeg vil bede ministeren oplyse, i hvilket omfang der i

forbindelse med radioens programpersonale er tale om egentlige fastansættelser, og i hvor høj grad der er tale om mere eller mindre løse kontraktforhold. Når jeg rejser dette spørgsmål, er det for at få lov til at ride en gammel kæphest og fremføre et synspunkt, jeg har haft helt tilbage fra min egen tid i radiohuset. Jeg er bange for, at egentlig fastansættelse på tjenestemandsvilkår ofte ikke kan være den rigtige vej at gå, når det gælder programmedarbejdere til radio og TV.

Jeg er tilhænger af tryghed i samfundet, også af mere tryghed end mange mennesker har i dag, men tryghed kan aldrig være ensbetydende med livstidsansættelse for programfolk i vor eneste radiospredningsvirksomhed. Her må alene hensynet til den til enhver tid bedste kvalitet være afgørende. Det er en menneskeret at kunne få arbejde, men ikke nødvendigvis på samme sted livet igennem, og da slet ikke, når det drejer sig om kunstnerisk skabende arbejde el. lign. Ingen ville drømme om at drive f. eks. teater, forlags- eller dagbladsvirksomhed med en stab folk ansat på livstid på samme arbejdsplads. At en løsning af anden art må indebære et krav fra personalets side om væsentligt højere lønninger end de nuværende, er uden videre klart.

Disse bemærkninger må ikke opfattes som kritik af programmerne. Jeg deler ikke den negative opfattelse, som undertiden kommer til orde med hensyn til programmernes kvalitet i bred almindelighed. Hvad jeg gerne vil henlede den højtærede ministers opmærksomhed på, er det misforhold, der efter min mening må være mellem TVs og radios levende, skabende og stadigt veksellende virksomhed, der til enhver tid skal være helt på højden — det må være kravet til et monopol på et område som dette — og så usmidigheden i ansættelsesforholdene, som måske kunne komme til at virke hæmmende på en sådan virksomhed fremover.

Ellen Strange Petersen: Må det være mig tilladt her for det høje ting at drage en sag frem, som jeg mener må være af principiel betydning. Det drejer sig om en anciennitetssag for en kvindelig Århusadjunkt, hvis navn og papirer jeg stiller til rådighed for den højtærede finansminister.

Hun er født 1914 og er cand. mag. fra